

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **K. K.**
zastoupen P. C., obecným zmocněncem
bytem Z. 1/35, P. 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. září 2017, č. j. KUKHK-27168/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 1. 2017, č. j. P/2580/2016/OS1/Dvo, sp. zn. MMHK/011813/2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“).

Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 8. 8. 2016 v 20:19 hod. jel na dálnici D11 v km 79,0 ve směru jízdy na Hradec Králové, s motorovým vozidlem Škoda Octavia, registrační značka, a v místě s nejvýše dovolenou rychlostí na dálnici mimo obec, tj. 130 km/h mu byla naměřena rychlost 216 km/h, a to měřicím zařízením PolCam. Při zvážení možné odchylky silničního měřidla -3 % při rychlostech vyšších než 100 km/h byla výsledná rychlost měřeného vozidla 209 km/h. Maximální dovolenou rychlost překročil o 79 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena sankce - pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.

Nedostatečné hodnocení materiálního znaku přestupku

3. Žalobce uvedl, že již v odvolání namítal, že prvoinstanční správní orgán se nezabýval materiálním znakem přestupku ani okolnostmi, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, přičemž tyto okolnosti musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě. To dle něho založilo nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti, které měl žalovaný zrušit. Žalovaný však namísto toho (na str. 8-10 napadeného rozhodnutí) rozvinul vlastní úvahu o tom, v čem spočívá materiální znak přestupku, ale nijak nereagoval na stěžejní odvolací námitku žalobce. Fakticky se dle žalobce jedná o opomenutý odvolací bod. K tomu stejně jako v odvolání odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, v němž je uvedeno: *„Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nabrzdování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.“* Žalovaný se k citovanému rozsudku vyjádřil a zčásti hodnotil otázku naplnění materiálního znaku přestupku namísto prvoinstančního správního orgánu. Takový postup je dle žalobce procesně vadný a nezákonný, neboť jím byl zbaven práva na dvojinstanční posouzení své věci. Materiální znak přestupku měl řádně posuzovat již prvoinstanční správní orgán, a pokud tak učinil žalovaný, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V daném případě se žalobce k závěrům ohledně materiálního

znaku nemohl nijak vyjádřit, neboť s nimi byl seznámen až v rámci pravomocného rozhodnutí. To je v rozporu se zásadou zákazu překvapivých a nepředvídatelných rozhodnutí a s právem na spravedlivý proces.

Neodůvodněné neprovedení dokazování

4. Žalobce namítal, že v podání ze dne 13. 1. 2017 navrhoval vypracovat znalecký posudek ohledně metrologických vlastností použitého měřidla. Správní orgán se však k návrhu na provedení dokazování v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil a neobjasnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl. Takový postup je dle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, odkázal v tomto směru na rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101, či rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, jejichž relevantní pasáže v žalobě citoval. Podle názoru žalobce je vypořádání této odvolací námitky žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl: „*K tomu odvolací orgán uvádí, že tato námitka obviněného není relevantní, neboť obviněný v podání ze dne 13.01.2017, ale ani v jiném podání, takový návrh nevznosl. Proto se k tomu správní orgán I. stupně nemohl vyjádřit*“ nepřezkoumatelné, neboť není jasné, jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v podání ze dne 13. 1. 2017 takový návrh nevznosl. Žalovaný se pak sám zabýval úvahami o tom, proč navržený důkaz neměl být proveden, ačkoliv důvody provedení či neprovedení dokazování měl hodnotit a vyjádřit se k nim prvoinstanční správní orgán, nikoliv až žalovaný. Uvedené má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl zbaven práva na dvojinstanční posouzení své věci.

Nevyrozumění žalobce o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům

5. Žalobce uvedl, že se omluvil z účasti na ústním jednání konaném dne 18. 1. 2017. Nevzdal se však práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, navíc navrhl stanovení nového termínu ústního jednání. Legitimně tak očekával, že správní řízení bude pokračovat nově nařízeným ústním jednáním.
6. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně nevydal rozhodnutí po předmětném ústním jednání, tedy dne 18. 1. 2017, ale až dne 14. 2. 2017 (podáno k doručení do datové schránky), tedy po 27 dnech. Žalobce tvrdí, že spis byl i po předmětném ústním jednání doplňován o další materiály, aniž byl žalobce po jejich doplnění před vydáním rozhodnutí opětovně vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Takový postup shledává nezákonným, odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 – 57, v němž se uvádí, že za situace, kdy se žalobce z ústního jednání omluvil a rozhodnutí ve věci nebylo vydáno v den ústního jednání (zde k jeho vydání došlo až 27 dní po předmětném ústním jednání), bylo povinností správního orgánu žalobce opětovně vyzvat k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. S těmito argumenty se však žalovaný nijak nevypořádal a výše citovanou judikaturu ve svém rozhodnutí zcela ignoroval. Žalovaný se nijak nevypořádal ani s argumentem, že spisový materiál byl v mezidobí od nařízení ústního jednání a vydání rozhodnutí dále doplňován o další materiály.
7. Žalobce k odůvodnění v napadeném rozhodnutí „*Z protokolu o ústním jednání konaném dne 18.01.2017 pak vyplývá, že obviněnému na závěr jednání v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim*“

uvádí, že mu není jasné, jak by mu mohla být tato možnost dána, když se z ústního jednání omluvil a nebyl jednání fyzicky přítomen.

Projednání věci a vydání rozhodnutí navzdory nevyřízené námitce podjatosti

8. Žalobce uvedl, že podáním ze dne 17. 1. 2017, doručeným dne 18. 1. 2017, a to ještě před konáním ústního jednání, vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby projednávající přestupek i všech dalších úředních osob z Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „námitka podjatosti“). Správní orgán I. stupně dne 18. 1. 2017 přesto provedl v celém správním řízení jediné ústní jednání, během něhož bylo provedeno dokazování, a následně dne 14. 2. 2017 vydal rozhodnutí.
9. Žalobce citoval ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a vypořádání této odvolací námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí: *„Odvolací orgán k této námitce uvádí, že je irrelevantní, neboť o obviněném, resp. zástupcem, vznesené tzv. systémové námitce podjatosti nejprve rozhodl zdejší odvolací orgán svým usnesením, č.j. KUKHK-4574/DS/2017/SR, ze dne 24.03.2017 tak, že se námitka podjatosti vůči primátorovi Statutárního města Hradec Králové, panu MUDr. Zdeňku Finkovi, zamítá. Správní orgán I. stupně, resp. primátor města Hradec Králové usnesením, zn. P/2580/2016/OS1/Dvo, ze dne 24.04.2017 rozhodl tak, že tajemnice Magistrátu města Hradec Králové Mgr. Markéta Bartušová není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené pod zn. P/2580/2016/OS1/Dvo. Dále správní orgán I. stupně, resp. tajemnice Magistrátu města Hradec Králové usnesením, zn. P/2580/2016/OS1/Dvo, ze dne 26.05.2017 rozhodla tak, že T. D., referentka oddělení přestupků, ani žádná jiná úřední osoba Magistrátu města Hradec Králové, není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené pod zn. P/2580/2016/OS1/Dvo. Podle výše uvedeného nelze souhlasit s tvrzením obviněného, resp. zástupce, že předmětnou věc nezákonně projednal podjatý správní orgán, když bylo u dotčených osob rozhodnuto o jejich nepodjatosti“, z čehož je dle žalobce zřejmé, že o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby, jež vydala rozhodnutí, bylo rozhodnuto více než 2 měsíce po vydání rozhodnutí a téměř 2 měsíce po podání odvolání. Oprávněná úřední osoba byla do této doby oprávněna činit pouze úkony, jež nesnesou odkladu, přičemž provedení ústního jednání ani vydání rozhodnutí takovým úkonem dle názoru žalobce nejsou. Uvedený postup je dle žalobce nepřipustný, odkázal v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76, podle kterého vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být takovým pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných a dále na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2006, č. j. 5 Ca 195/2005-74, v němž se uvádí, že skutečnost, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům žalovaného, je závažným porušením práva na spravedlivý proces (§ 36 odst. 1 Listiny).*

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Konkrétně k námitce týkající se materiálního znaku přestupku uvedl, že materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, ohrožení či porušení zájmu

společnosti. Stupeň společenské škodlivosti je nutno posoudit u každého případu zvlášť, je dán konkrétními okolnostmi daného případu. Má-li být konkrétní jednání označeno jako přestupek, musí být naplněny zároveň jak materiální tak i formální znaky dotyčného přestupku. Z hlediska materiálního je žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce naplnil materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde jednak je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kdož splnili dané podmínky a respektovali výše uvedené ustanovení [§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu]. Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil. Žalovaný zdůraznil nebezpečnost jednání žalobce, který významně překročil rychlost jízdy mimo obec na dálnici, a to o 79 km/h, tedy o více než polovinu zákonem stanovené maximální rychlosti.

12. Námitka týkající se návrhu vypracovat znalecký posudek ohledně metrologických vlastností použitého měřidla je dle žalovaného irelevantní, neboť takový návrh žalobce v podání ze dne 13. 1. 2017, ale ani v jiném podání, nevznsl. Proto se k tomu správní orgán I. stupně nemohl vyjádřit. Žalovaný se touto námitkou podrobně zabýval v odůvodnění rozhodnutí na straně 10-11.
13. K námitce nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný uvedl, že v daném případě správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 74 přestupkového zákona, dal žalobci možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí. Žalobce obdržel písemnost „Předvolání“ ze dne 12. 12. 2016 (viz spis – list č. 22). V rámci tohoto předvolání byl mimo jiné poučen o tom, že při ústním jednání má právo vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich. Žalobci bylo sděleno, že má právo uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích). Dále žalobce mohl navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, jakož měl právo v řízení vyjádřit své stanovisko a před vydáním rozhodnutí měl právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že bude mít na konci ústního jednání shromážděny podklady pro rozhodnutí a pokud se ve stanovený termín k nařízenému ústnímu jednání nedostaví, má se za to, že svého práva nevyužil.
14. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 18. 1. 2017 pak vyplývá, že žalobci na závěr jednání v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ze správního spisu vyplývá i to, že správní orgán I. stupně po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady. Žalobce nebyl krácen na svém právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, které bylo vyhotoveno v den ústního jednání (18. 1. 2017) a vypraveno dne 14. 2. 2017.
15. K námitce podjatosti žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí (na straně 15) zopakoval, jak a kdy o této námitce bylo rozhodnuto (viz citace výše). Žalovaný proto nesouhlasí s žalobní námitkou, že věc byla nezákonně projednána a rozhodnuta osobami, vůči nimž byla vznesena námitka podjatosti, když bylo u dotčených osob rozhodnuto o jejich nepodjatosti.
16. Závěrem žalovaný uvedl, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a

důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce, další podání žalobce

17. Žalobce zopakoval žalobní námitky týkající materiálního znaku přestupku, nevyporádání se prvostupňového správního orgánu s důkazním návrhem žalobce ze dne 13. 1. 2017 na vypracování znaleckého posudku, nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a vznesené námitky podjatosti. Na podané žalobě setrval v celém rozsahu,
18. Žalobce soudu doložil kopii podacího lístku č. x, který má prokázat odesílatele (žalobce) a adresáta (Magistrát města Hradec Králové, odbor správní) písemnosti podané dne 13. 1. 2017, která měla být adresátovi dle evidenčního systému České pošty doručena dne 16. 1. 2017.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

A. Skutkový stav věci

20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 25. 8. 2016, č.j. KRP H-73321-5/PŘ-2016-050040 a spisového materiálu o přestupku ze dne 8. 8. 2016, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 4. 10. 2016 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 2. 11. 2016. Z tohoto jednání se žalobce omluvil z důvodu nemoci (doložil potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti) a požádal o odročení jednání.
21. Následně správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 18. 1. 2017 v 9:00 hod. Žalobce si předvolání osobně převzal jak na adrese trvalého pobytu, dne 4. 1. 2017, tak na adrese uvedeného jiného pobytu dne 17. 12. 2016. Dne 12. 1. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o přípravu kopie spisového materiálu včetně případné fotodokumentace, kterou si osobně vyzvedne. Dne 13. 1. 2017 se žalobce osobně dostavil a kopie spisového materiálu č. j. P/2580/2016/OS1/Dvo, včetně CD si převzal, o čemž byl pořízen úřední záznam (č.l. 25 správního spisu).
22. Dne 18. 1. 2017 proběhlo ústní jednání, ke kterému se žalobce, ač řádně obeslán (viz výše), bez omluvy nedostavil. Dle protokolu o ústním jednání (č.l. 29 správního spisu) bylo jednání zahájeno v 9:00 hod a skončeno v 9:40 hod. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami a CD s fotodokumentací, z nichž vyplývá, že uvedený skutek je zdokladován oznámením přestupku sepsaným dne 8. 8. 2016 na místě zasahujícím policistou, který je podepsán podezřelým z přestupku – žalobcem, který k věci nepodal

žádné vysvětlení; úředním záznamem ze dne 9. 8. 2016 s popisem předmětného přestupku zasahujícího policisty; CD s fotodokumentací a skenovanými dokumenty, na nichž je zaznamenána naměřená rychlost předmětného vozidla mimo obec – na dálnici - 216 km/h, datum a čas - 8. 8. 2016 v 20:19 hod., vozidlo se kterým byl spáchán přestupek - Škoda Octavia, registrační značka, přičemž maximální limit místa měření rychlosti, tj. dálnice D11 v km 79,0 – ve směru jízdy na Hradec Králové je 130 km/h. Mezi skenovanými dokumenty je: Ověřovací list č. 258/15 pro silniční laserový rychloměr PolCam PC 2006 s datem zkoušky 4. 11. 2015 a koncem platnosti ověření dne 3. 11. 2016; Certifikát o schválení typu předmětného měřidla PolCam; Osvědčení o způsobilosti obsluhy radaru pro měřič rychlosti PolCam pro policisty OEČ: 238071 a OEČ: 314623. Spis dále obsahuje výpis z registru řidiče – žalobce (s informací o aktuálním stavu bodového hodnocení, tj. 0 bodů, a dále, že nemá žádný záznam o přestupku, je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel AM, A1 od roku 1988 a A2, A, B1, B od roku 1991). Z těchto důkazů vyplývá, že vozidlu, které žalobce řídil, byla dne 8. 8. 2016 na dálnici naměřena rychlost 216 km/h, po odečtu tolerance 209 km/h. To znamená, že žalobce překročil v daném úseku dálnice nejvýše povolenou rychlost o 79 km/h a svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

23. Ve správním spisu je dále na č.l. 30 založena listina nazvaná „*Sdělení ke sp. zn. P/2580/2016/OS1/Dvo*“, adresovaná správnímu orgánu I. stupně, na níž je dále uvedeno: vyhotoveno: 17. 1. 2017, doručeno: 18. 1. 2017 a v níž zmocněnkyně žalobce M. Š. (současně doložila plnou moc ze dne 11. 1. 2017) sděluje, že se nedostaví na ústní jednání nařízené na den 18. 1. 2017 v 9:00 hod z důvodu nezákonného postupu oprávněné úřední osoby vůči žalobci. Současně sděluje, nechť je to zároveň považováno za omluvu z účasti na ústním jednání a navrhuje, aby po výměně oprávněné úřední osoby byl nařízen nový termín ústního jednání. Na listině není uvedeno, kdy, v jaký čas a jakou formou byla správnímu orgánu doručena, je na ní jen nahoře ručně propiskou napsáno (zřejmě správním orgánem) datum 18. 1. 2017 a číselné označení 011764/2017/01/OS1.
24. Téhož dne, kdy se konalo ústní jednání, tj. dne 18. 1. 2017, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. P/2580/2016/OS1/Dvo, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku specifikovaného v bodě I. tohoto rozsudku a uložil mu sankci - pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
25. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

B. Právní závěry

26. Krajský soud konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky

téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).

27. Krajský soud uvádí, že žalobce v souvislosti s většinou žalobních námitek namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto se krajský soud v první řadě zabýval touto námitkou. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem.
28. Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
29. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vyličil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti všech odvolacích námitek, a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl. Napadené rozhodnutí je dle krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje a v podstatě ve stručnější podobě opakuje většinu námitek, které uplatil již v odvolání a s jejichž posouzením žalovaným v napadeném rozhodnutí nesouhlasí.
30. Před vypořádáním ostatních žalobních námitek se krajský soud dále zabýval poslední žalobní námitkou, v níž žalobce stejně jako předtím v odvolání namítá, že prvostupňový správní orgán vydal své rozhodnutí, aniž by se předtím zabýval vznesenou námitkou podjatosti.
31. Z listin založených ve správním spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Žalobce v dalším podání ze dne 17. 1. 2017 (na němž bylo žalobcem uvedeno: doručeno dne 18. 1. 2017) prostřednictvím své zmocněnkyně uplatnil námitku podjatosti oprávněné úřední osoby a námitku tzv. systémové podjatosti (v rozsahu 72 stran). Ani na tomto podání (stejně jako na podání z č.l. 30) není uvedeno, kdy, v jaký čas a jakou formou bylo správnímu orgánu doručeno, pouze nahoře je ručně propiskou napsáno (zřejmě správním orgánem) číselné označení 011764/2017/01/OS1.
32. Krajský soud nad rámec způsobu vyřízení námitky podjatosti, která nebyla uznána důvodnou (viz citace výše), upozorňuje na to, že ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Dle věty druhé zmíněného ustanovení platí, že k námitce se nepřihlédne, pokud účastník o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Soud konstatuje, že žalobcem uplatněné důvody existovaly po celou dobu vedení přestupkového řízení a žalobce je zcela jistě mohl uplatnit ihned při prvním úkonu správního orgánu (tj. po doručení oznámení a předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 4. 10. 2016). Žalobce však tuto námitku vznesl až v den konání vlastního ústního jednání, tj. dne 18. 1. 2017, které bylo stanoveno jako druhé v pořadí, neboť

z prvního jednání (stanoveného již na den 2. 11. 2016) se žalobce řádně a včas omluvil. Z obsahu správního spisu je rovněž zřejmé, že dne 13. 1. 2017 se žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, resp. k oprávněné úřední osobě, i vůči níž pak uplatnil námitku podjatosti a osobně si od ní převzal kopie spisového materiálu č. j. P/2580/2016/OS1/Dvo, včetně CD, o čemž byl pořízen úřední záznam (č.l. 25 správního spisu). Minimálně v tuto chvíli jistě mohl námitku podjatosti a systémové podjatosti uplatnit, leč neučinil tak. Žalobcem zvolený postup vznesení námítky podjatosti „na poslední chvíli“ v den konání ústního jednání nelze vyhodnotit jinak, než jako obstrukční taktiku a účelovou námitku s cílem protahování správního řízení do doby, kdy by z důvodu prekluze již nebylo možné přestupek projednat. Ze správního spisu nelze zjistit, zda námitka podjatosti byla správnímu orgánu I. stupně doručena před a nebo po tomto ústním jednání, žalobce své žalobní tvrzení, že ji správnímu orgánu doručil „před“ konáním ústního jednání, nijak a ničím neprokázal. Riziko, že podání učiněné doslova „na poslední chvíli“ nedojde v rámci úřadu včas příslušným osobám, musí nést nepochybně žalobce, resp. jím zvolená zmocněnkyně. Žalobcem vznesená námitka podjatosti byla přesto správním orgánem meritorně projednána v souladu a postupem dle § 14 správního řádu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací námitkou „nezákonného projednání věci podjatým správním orgánem“ zabýval a neshledal ji důvodnou. Po rekapitulaci vyřízení námítky podjatosti (viz citace výše) uvedl, že dotčené osoby nebyly shledány podjatými, a proto nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že předmětná věc byla nezákonně projednána podjatým správním orgánem.

33. Krajský soud k uvedené problematice dále upozorňuje na to, že usnesení o námitce podjatosti má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (tj. od počátku). Pokud tedy nadřízený oprávněné úřední osoby rozhodl v předmětné věci, že oprávněná úřední osoba není podjatá, znamená to zároveň, že podjatá v tomto řízení nikdy nebyla.
34. V posuzované věci bylo sice rozhodnuto o námitce podjatosti až po provedení ústního jednání (žalobce zdůraznil, že se tak stalo „více než 2 měsíce po vydání rozhodnutí a téměř 2 měsíce po podání odvolání“), to však nemohlo vést ke zkrácení procesních práv žalobce. Námitce podjatosti totiž nebylo vyhověno, a proto lze uzavřít, že úkony ve správním řízení činila osoba, která nebyla podjatá, a která nebyla z řízení pro podjatost vyloučena. Pokud činí osoba, u níž je namítána podjatost, další úkony v řízení, než jen ty, které nesnesou odkladu, činí tak s rizikem, že pokud bude námitce podjatosti vyhověno a osoba bude z projednávání věci pro podjatost vyloučena, budou shledány její úkony za nezákonné a související rozhodnutí bude muset být zrušeno. K takové situaci však v posuzované věci nedošlo, žalobcem citovaná judikatura není na danou věc přílehlavá. Navíc, jak soud uvedl již výše, žalobce postupoval nereseriózně, když námitku podjatosti a sdělení, že se z důvodu podání této námítky k jednání nedostaví, podal velmi pozdě (v den konání ústního jednání, přičemž není zřejmý ani způsob a čas doručení této námítky příslušné osobě) a spoléhal jen na to, že tím ústní jednání zmaří a správní řízení pozdrží. Důsledky takového účelového jednání proto musí nést sám. Ani této žalobní námitce proto soud nemohl přisvědčit.

K dalším žalobním bodům krajský soud uvádí následující.

35. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin.

36. Skutková podstata přestupku je splněna, pokud jsou shledány dva znaky – formální a materiální, přičemž formální znak představuje skutečnost, že dané jednání je výslovně za přestupek v zákoně označeno, materiálním znakem je dána jeho společenská škodlivost spočívající v porušení nebo ohrožení společenského zájmu. Chráněným zájmem je v daném případě jednak organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kteří splnili dané podmínky a respektovali příslušná zákonná ustanovení (v daném případě § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil, a to způsobem nikoli zanedbatelným.
37. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Obecně lze tedy vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45).
38. V posuzovaném případě žalobce porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
39. Ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona stanoví, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h.
40. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li [§ 18 odst. 3](#) tohoto zákona rychlost jízdy na dálnici, pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.
41. Zákon o silničním provozu tedy stanoví maximální povolenou rychlost v obci, mimo obec, na silnici pro motorová vozidla a na dálnici, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, řidič nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předvídané i nepředvídané, které mohou v provozu nastat, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, a to minimálně z toho důvodu, že délka brzdné dráhy vozidla se s rychlostí zvětšuje.
42. Krajský soud konstatuje, že jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 8 až 10 žalobou napadeného rozhodnutí (ostatně, jednalo se o jednu z odvolacích námitek), a před ním správní orgán I. stupně na straně 4 svého rozhodnutí. Lze připustit, že v tomto směru je odůvodnění prvostupňového správního orgánu poněkud stručné („zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním obviněného porušen, je zřejmý“), je však třeba vycházet z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně se považuje za jeden celek. Z úvah žalovaného pak jednoznačně a nepochybně vyplývá, že žalobcem porušený chráněný zájem je jednak organizace dopravy na určitém území vyplývající z úpravy

místní i obecné, individuálně pak zájem těch, kteří splnili dané podmínky a respektovali výše uvedené ustanovení (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). Dle odůvodnění obou správních orgánů porušil žalobce svým jednáním tyto zájmy vzhledem ke zjištěnému překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici flagrantně, a to o 79/km/h. Nešlo tedy o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti. Krajský soud považuje úvahy správních orgánů pro zhodnocení jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku za dostačující. Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě nepochybně porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. Správní orgán I. se materiální stránkou daného přestupku zabýval i na straně 5 napadeného rozhodnutí při své úvaze o výši sankce.

43. Samo jednání žalobce (kterým porušil zákonné povinnosti řidiče a naplnil skutkovou podstatu přestupku) lze považovat za natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti takového provozu. Byl to právě žalobce, kdo překročil nejvyšší povolenou rychlost na dálnici o 79/km/h, nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti, (jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 104/2008, kde se jednalo o překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h), přičemž svým jednáním jednoznačně hrubě porušil zájem chráněný zákonem, tedy zájem nejen na dodržování pravidel silničního provozu, ale také zájem na bezpečnosti silničního provozu.
44. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce naplnil formální i materiální znaky přestupku, který je mu kladen za vinu. Krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn. Krom toho žalobce ani žádné takové okolnosti neuvádí. V tomto směru lze přiměřeně odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013, v němž je uvedeno: *„Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Argumentace stěžovatele, že nikoho na dálnici neohrozil, není relevantní. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“*
45. Krajský soud uzavírá, že v postupu správních orgánů namítané nedostatečné hodnocení materiálního znaku přestupku neshledal.
46. Žalobce v žalobě (stejně jako předtím v odvolání) tvrdí, že v podání ze dne 13. 1. 2017 navrhoval vypracovat znalecký posudek ohledně metrologických vlastností použitého měřidla, a namítá, že se správní orgán prvního stupně k uvedenému důkaznímu návrhu nevyjádřil a neobjasnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl.

47. Žalovaný pak na tuto odvolací námitku reagoval v napadeném rozhodnutí jednak sdělením, že žalobce takový důkazní návrh nevnesl (neexistuje podání s takovým důkazním návrhem) a také vlastním posouzením vhodnosti a účelnosti takového důkazu (s odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů a zásadu hospodárnosti) se závěrem, že k vyhodnocení porízeného záznamu o předmětném přestupku není potřeba odborných znalostí a není tedy nutné přibírat znalce z oboru metrologie (viz odůvodnění na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí). V uvedeném postupu a odůvodnění této odvolací námitky žalovaným krajský soud neshledal žádné pochybení, a jak již výše uvedl, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba považovat za jeden celek.
48. Krajský soud s odkazem na obsah správního spisu uvádí, že žalobce nijak neprokázal, že návrh na takový důkaz v řízení před správním orgánem I. stupně vůbec vznesl. Ve správním spisu žádné takové podání založeno není a žalobce neprokázal, že by uvedené podání správnímu orgánu doručil a rovněž, kdy mu ho měl doručit.
49. Žalobce poprvé až v průběhu řízení před soudem (v další reakci na vyjádření žalovaného) soudu zaslal k provedení důkazu kopii podacího lístku od České pošty, a.s. č. RR479635692CZ, ze dne 13. 1. 2017, který má prokázat odesílatele a adresáta.
50. Krajský soud konstatuje, že uvedený podací lístek nemůže prokázat to, co žalobce tvrdí, tedy neprokazuje, co předmětná zásilka obsahovala a už vůbec nedokládá, že jejím obsahem je důkazní návrh žalobce znaleckým posudkem, proto ho neprovedl k důkazu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.
51. K námitce nevyrozumění žalobce o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), krajský soud odkazuje na obsah „Oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání“ již ze dne 4. 10. 2016, (a na další předvolání ze dne 12. 12. 2016), v němž byl žalobce náležitě poučen o tom, že v průběhu ústního jednání mu bude dána možnost v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (v průběhu jednání bude s podklady ve spise seznámen). Žalobce nevyužil svého práva účastnit se ústního projednání přestupku, když se bez omluvy k ústnímu jednání dne 18. 1. 2017 nedostavil, přičemž byl řádně poučen o možnosti projednat přestupek v jeho nepřítomnosti s poučením, že pokud se k nařízenému ústnímu jednání nedostaví, má správní orgán za to, že svého práva nevyužil. K povaze podání žalobcovy „omluvy z ústního jednání“, které mělo být správnímu orgánu doručeno dne 18. 1. 2017 a dle tvrzení žalobce „před“ konáním ústního jednání, soud odkazuje na své výše uvedené závěry v souvislosti s posouzením námitky podjatosti.
52. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě uvedl, že „Z protokolu o ústním jednání konaném dne 18. 1. 2017 pak vyplývá, že žalobci na závěr jednání v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim“ (poznámka: podtržení zvýrazněno krajským soudem), krajský soud k uvedenému uvádí, že se jedná o poněkud nešťastnou formulaci, neboť oběma účastníkům řízení a z obsahu správního spisu je zřejmé, že ústního jednání konaného dne 18. 1. 2017 se žalobce nezúčastnil. Uvedená formulace nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedenou možnost měl a věděl o ní po celou dobu správního řízení, minimálně od prvního předvolání k ústnímu jednání ze dne 4. 10. 2016, z něhož se řádně omluvil. Skutečnost, že svého práva nevyužil, nemůže jít k tíži správnímu orgánu, ale naopak jde k tíži samotného žalobce.

53. V této souvislosti nelze rovněž přehlédnout skutečnost, že žalobce měl od 13. 1. 2017 celou kopii spisového materiálu č.j. P/2580/2016/OS1/Dvo, včetně CD ve své dispozici. Žalobce nijak neprokázal své tvrzení, že po ústním jednání ze dne 18. 1. 2017 byl spis doplňován o další materiály. Předně nekonkretizoval, o jaké materiály se jedná a neuvedl ani to, jak se o této skutečnosti (o doplňování spisu) dozvěděl a jak se tyto materiály promítly v rozhodnutí správních orgánů.
54. Krajský soud konstatuje, že ve správním spisu nejsou po datu konání ústního jednání dne 18. 1. 2017 založeny žádné další dokumenty či materiály a ani v rozhodnutích správních orgánů není odkaz na jiné důkazy než ty, které byly provedeny při tomto ústním jednání a jejichž kopie žalobce obdržel před tímto jednáním, již zmíněného dne 13. 1. 2017.
55. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán I. stupně nevydal rozhodnutí po ústním jednání dne 18. 1. 2017 (ještě poté měl být spis doplňován), ale až dne 14. 2. 2017, tj. po 27 dnech.
56. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:", b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1), c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu, nebo e) odeslání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do datové schránky kontaktního místa veřejné správy k postupu podle § 19 odst. 3; na písemnosti se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".
57. Na prvoinstančním rozhodnutí ze dne 18. 1. 2017 (tj. vyhotoveného v den konání ústního jednání) je v jeho závěru uvedeno: Vypraveno dne 14. 2. 2017. Tentýž den bylo rozhodnutí dodáno do datové schránky zmocněnkyně žalobce. Uvedený postup správního orgánu prvního stupně soud shledal v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 správního řádu. Uvedené námitce proto rovněž nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Krajský soud uzavírá, že shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. srpna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně